

Mika Rottenberg **Sneeze to Squeeze**

8 februari – 2 juni 2013

Svenska

Omslagsbild:

Squeeze, produktion, 2010. Foto: Henry Prince
Courtesy Nicole Klagsbrun Gallery, New York;
Andrea Rosen Gallery, New York

Kära besökare,

Återigen något otroligt spännande – den här säsongen fortsätter vi vår tradition och introducerar ett helt nytt konstnärskap till Norden. Inför öppningen har man i våra salar arbetat med omfattande byggnation för att skapa en miljö som ska passa specifika önskemål av den i New York boende och verksamma konstnären Mika Rottenberg. Den sortens förberedelse är för oss alltid höjdpunkten i arbetet kring en utställning. Månader av planering, flera resor till New York av curatören Tessa Praun, Mikas besök hos oss, hundratals e-mails, nya verk, inlån från andra museer, stor hjälp av Mikas gallerier, ritningar, snickeriarbete, leta efter lämpliga projektörer, dussintals assistenter... listan på moment i en utställningsproduktion är hur lång som helst.

Mika Rottenberg tillhör en ny generation av konstnärer som på ett högst personligt, rentav finurligt vis rör sig både i uttryck och innehåll över en mängd ämnesområden. Det allra mesta bottnar i ett närmande kring företeelser som har att göra med hur kroppslig arbetsinsats kan transformeras till fysiska objekt. Det är även helt möjligt att ta sig an Mika Rottenbergs bildvärld från ett rent "klassiskt" perspektiv, att dyka in i det surrealistiska och låta sig tas med på ytterst märkliga och fantasieggande resor.

Många har varit engagerade – det är dock några som jag vill rikta ett extra tack till: Mika, som genom sin underbara närvaro varit en sann inspiration; våra vänner på Andrea Rosen Gallery, i synnerhet Andrea Rosen, Andrea Cashman och Teneille Haggard; Nicole Klagsbrun Gallery och Natalie Campbell; samt Julia Stoschek Foundation i Düsseldorf för generösa lån.

Nu är det bara att kliva in i Mikas värld, varmt välkomna!

David Neuman, museichef

Sneeze to Squeeze

Introduktion

Ben trampar, händer knådar, muskler spänns, svetten droppar, tårar rinner; det bankas, stönas, pyser och dunstar. Det arbetas frenetiskt och till synes utan paus i Mika Rottenbergs filmverk. I surrealistiska scenarier arbetar kvinnor med att skapa banala föremål i utdragna processer som liknar fabriksmontering på löpande band. Rollen som arbetare ger hon ofta till kvinnor som livnär sig på att de har utmärkande kroppsutseenden, såsom extrem fetma, muskulatur, längd eller ovanligt långa naglar eller hår. Det är kvinnor som är trygga i sitt annorlundaskap med en utpräglad självmedvetenhet vad gäller utseendet. Mika Rottenberg kallar dem för talanger och arbetar med kvinnorna utifrån deras specifika dimensioner som storlek och former. I klaustrofobiska inramningar producerar karaktärerna maraschinokörsbär, deg, smink och våtservetter på de mest häpnadsväckande sätt.

I verket *Squeeze* (2010) är det någon sorts magiska krafter som sätter processen i rörelse. Den fabriksliknande trånga strukturen producerar rosa smink och verkar ha direktkontakt med ett salladsfält någonstans på den amerikanska kontinenten och en kautschukplantage i Indien. Olika individer och grupper av kvinnliga arbetare utför specifika handlingar. Deras kläder och attiraljer har lånat sin estetik från snabbmatsskjordjornas servitriser och skönhetsalongernas terapeuter. Som del i maskineriet sticker rumpor, händer, tungor och läppar ut ur väggarna; de fuktas och görs omsorgsfullt mjuka. Kvinnorna är beroende av varandra och del av ett ständigt pågående kretslopp där isbergs-sallad, kautschuk och smink blandas till en märklig massa och slutligen formas till en kub utan synbart värde. I Mika Rottenbergs värld är kvinnorna varken särskilt engagerade eller direkt uttråkade utan stretar på och upprepar sina uppgifter i ett konstant flöde. Det är ett visuellt och konceptuellt fyrverkeri som tar oss genom besynnerliga processer vars logik känns lika svårfångad som absurt självklar.

Verken har ett framträdande ljud som förstärker upplevelsen: ansträngda kroppar i rörelse, naglar som trummas, maskiner som surrar, mjölk som strilar; man kan nästan känna vinden, lukten, fukten, hur kroppar sväller, hur kroppar pressas. Mika Rottenbergs arbetsprocess börjar ofta med att hon attraheras av just ett ljud eller en lukt, ett material, en textur. Kring sådana förnimmelser utvecklas sedan karaktärer, scenarier och produktionsprocesser i en sorts storyboard-liknande teckningar, som på Magasin 3 kan ses i affischformat i caféet. Berättelserna tar vidare form i samarbete med rollbesättning, tekniker och hantverkare när de alla arbetar med att skapa strukturer som filmerna spelas in i. I dessa minifabriker blir maskiner och människor tydligt sammanlänkade då arkitektur och apparater anpassas efter varje individs kroppsform och förmåga. Det är elaborerade filmkulisser som är ömsom konkreta och fantasifulla, och tillsammans med produktionsförloppen blir de metaforer för konsumtionssamhällets globala system.

Mika Rottenberg ser sina verk som skulpturer där den rörliga bilden är en av flera delar. Hon låter detaljer från filmerna, som nedsänkt tak, trånga utrymmen, kartonger och väggar klädda i den numera för henne typiska gipsstrukturen, sträcka sig in i utställningsrummet och skapar därigenom verkspecifika inramningar. För utställningen på Magasin 3 har Mika Rottenberg för första gången arbetat renodlat objektbaserat. De sex skulpturerna på nedervåningen ter sig som om man ryckt loss väggstycken från hennes filmkulisser. Där är väggarna klädda i gipsputs pålagd på varierande sätt som ger olika grova ytor. Skulpturerna är avgjutningar i plast av den sortens ytor i ljus rosa, gult, grått och turkost, och står i utställningen lutade mot väggen. Mika Rottenberg tänker oftare på hur något känns fysiskt än hur det ter sig visuellt. Med skulpturerna aktiverar hon andra sinnen än enbart seendet och för oss närmre en taktil upplevelse. På övervåningen har hon adderat en sorts platsspecifik scenografi bestående av en vägg-

struktur och en snurrande takfläkt som kan ses genom en öppning i en vägg. Den är inte ett verk i sig utan blir del av berättelsen och förstärker ytterligare atmosfären från filmerna. Hon vill tydligt inkludera oss i sina verk, få oss att vara medvetna om vår egen kropp i relation till omgivningen när vi bokstavligen kliver in i hennes värld.

Istället för att fokusera på produkten är det arbetsprocessen som är Mika Rottenbergs främsta intresse och hur våra kroppars arbetsinsats kan förvandlas till fysiska objekt. Hon ställer vår uppfattning om föremål och dess kommersiella gångbarhet på ända och låter kvinnorna producera banala och till synes onödiga produkter. I *Squeeze* upphöjer hon dessutom slutprodukten, avfallskuben, till ett konstverk till salu. Ägarandelen för kuben är uppdelad i sju lika delar som medföljer förvärvet av filminstallationen. Kuben är idag i säkert förvar på Caymanöarna som ett objekt som ska magasineras i evighet. Den är utom räckhåll till och med för dess ägare. Genom att sälja andelar i ett oätkomligt, oattraktivt och troligtvis förgängligt föremål leker hon med etablerade föreställningar om vad ett konstföremål kan eller bör vara.

Mika Rottenberg har den sällsynta förmågan att kommentera rådande sociala tillstånd på ett visuellt förförande och fantasieggande rumsligt vis. Vardagens estetik får ny betydelse när produktions- och konsumtionskedjan som omger oss blir både välbekant och intuitivt oroväckande, samtidigt som dagens skeva kroppskultur får sig en rejäl känga. Verken kan generellt ses utifrån ett feministiskt perspektiv, ett vidare sådant som även innefattar sådana aspekter som dagens kroppsfixering och ett poetiskt förhållningssätt till Marx arbetsideologi. Med en helt egen, lättsam, absurd berättarteknik gör Mika Rottenberg konst som är både allvarsam, tankeväckande och befriande rolig.

Tessa Praun, intendent

Dough

Filmen *Dough* är installerad i ett specialdesignat visningsrum, som delvis är byggt av plywood och nås genom en korridor med ned-sänkt tak. Rummets billiga "man klarar sig med vad man har"-estetik återfinns i själva filmen, där de trånga utrymmena är sammanlänkade via hål i golv och väggar. Det skapar en märklig korsning mellan s.k. sweatshops – svältlönefabriker – och huvudgatans skönhets-salonger. I filmen använder fyra uniformerade kvinnor en primitiv uppsättning maskiner i en komplicerad process som involverar tårar, luft och pollen, för att få deg att jäsa. När degen omsorgsfullt har knådats och transporterats från kammare till kammare framstår till slut den färdiga produkten som en oansenlig vakuumförpackad klump.

Genom de surrealistiska och förbryllande produktionsmetoderna och glappet mellan ansträngningen och slutresultatets värde utforskar *Dough* den komplexa relationen mellan kvinnorna själva och produkten de skapar. I filmens halvindustriella inramning är degen något som ska hanteras och tas omhand, skötas, kontrolleras och vårdas. Den speciella fysiken hos kvinnorna som spelar fabriksarbetarnas roller börjar smälta samman med själva produkten när deglängderna antar karaktären av deras kroppar. Det gör att produkt och identitet, produktion och resultat också blandas samman så att arbetets betydelse och värde destabiliseras. I *Dough* transporteras den mänskliga kroppsligheten, som investeras i arbetsprocessen, direkt in i produkten medan intima energier och vätskor utsöndras från arbetarna och förvandlas till en enda säljbar enhet.

Dough, 2005–2006

Installation med enkanalsvideo

Längd 7 min

Varierande dimensioner

Courtesy Julia Stoschek Foundation e.v., Düsseldorf

Fried Sweat

Ljudet av indisk musik – sarangi och trummor – och människo-stönanden, lockar oss mot ett titthål i väggen. Där bakom visas lite i halvsmyg verket *Fried Sweat* i en surrealistisk, kalejdoskopisk scen. I ett mattbelagt rum som påminner om en orientalisk salong har en drömlig grupp udda karaktärer samlats för att utföra olika till synes betydelsefulla "handlingar": en kroppsbyggare spänner sina muskler, vilket får hans svett att droppa ner i en stekpanna och snabbt dunsta; en ormmänniska böjer sig i en omöjlig position bara för att implodera i ett moln av vitt damm; och en knäböjande man klyver samtidigt två träplankor med sina bara händer.

Uppträdandena som vi ser genom titthålet kan tyckas höra hemma på en sorts dåtidens "freakshow" och bland marknadsplatsernas attraktioner, där publiken drogs till sensationella förmågor och fysiska attribut hos den objektifierade "andre". Men här, trots det bisarra arrangemanget, är maktförhållandet mellan betraktaren och den betraktade inte lika komplicerat. Under tiden som scenariot utvecklas påminner det om en ritual där karaktärerna börjar generera någon sorts efemär energi som utsöndras direkt från deras kroppar, för att resultera i något okänt men ändå betydelsefullt syfte bortom vår fattningsförmåga. Karaktärerna tycks dela en hemlighet som vi åskådare är utestängda från.

Fried Sweat, 2008

Installation med enkanalsvideo

Längd 2 min

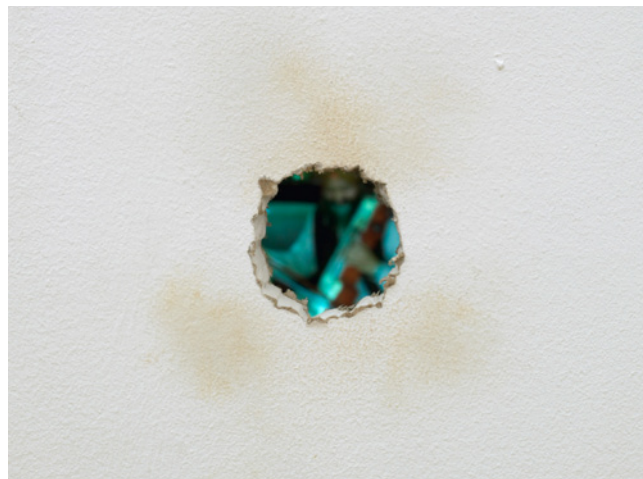
Varierande dimensioner

Courtesy Nicole Klagsbrun Gallery, New York;

Andrea Rosen Gallery, New York

Installationsbilder, Nottingham Contemporary, 2012

Foto: Andy Keate

Tropical Breeze

I *Tropical Breeze* tillverkas citrondoftande våtservetter av det påhittade märket Tropical Breeze av endast två kvinnor i en kort produktionslinje. I lastutrymmet på en lastbil sitter en kvinna på en motionscykel och plockar upp våtservetter med tårna, fäster dem med tuggummi som hon tuggar på, och skickar fram servetterna en och en till lastbilens framsäte via en primitiv mekanism med remskiva. Den kvinnliga föraren, som svettas ymnigt, torkar pannan med våtservetterna och skickar tillbaka dem för att förpackas och saluföras. De båda kvinnorna, som är omgivna av uppstaplade förpackningar och kartonger med logotypen Tropical Breeze, engagerar sig simultant i att tillverka och leverera en produkt.

Överskottet från produktionen av våtservetter spiller över i själva utställningsrummet; kartonger med våtservetter står högt staplade och en tråkopia av en fraktcontainer blir visningsrum för själva filmen. I den korta produktionslinje som visas i filmen gör båda kvinnorna allt: de tillverkar såväl som kör, cyklar, packar, levererar. Intima ingredienser som deras svett och saliv går rakt in i produkten. Deras omedelbara omgivning – vinddraget som skapas av fordonets rörelser och Lemon Rush-drinkarna som båda dricker – tycks vara väsentliga delar av den färdiga produkten. Popup-annonser visas samtidigt i film-rutan och när lastbilen rör sig utspelar sig märkliga scener i det soliga landskapet utanför. I den artificiella miljön som konstrueras i denna film har produktion blivit något lika fantastiskt som reklam. Här blir det komplexa systemet för att producera, packa och distribuera som utgör den globala kommersiella handeln något som både skildras satiriskt och reflekteras över.

Tropical Breeze, 2004

Installation med enkanalsvideo

Längd 3,45 min

Varierande dimensioner

Courtesy Julia Stoschek Foundation e.v, Düsseldorf

Time and a Half

Time and a Half (översatt: enkel övertid) representerar ett vardagligt ögonblick i en arbetares liv som är både fruset och utvidgat. På en kinesisk snabbmatsrestaurang trummar en servitris som arbetar övertid sina långa målade naglar mot disken. I dödtiden mellan att servera gäster, där hon är fysiskt närvarande men mentalt frånvarande, öppnar sig ett verklighetsfrämmande ögonblick. Det är som om en okänd kraft sänker sig över scenen och alla sinnesförnimmelser blir överdrivna – både förlängda och långsammare. Luftdraget från bordsfläkten får samma egenskap som en verklig vindpust när servitrisens långa hår lyfter och fladdrar omkring i en organisk form.

Det mycket utstuderade och artificiella – restaurangens fejkade exotism, servitrisens detaljrikt målade naglar och fläktens onaturliga bris – förvandlas till något övernaturligt. När ljudet av naglarnas trummande intensifieras lyfter plasttallrikarna från sin hög på disken, en efter en. Föremål som verkar avlägsna och livlösa – ett foto av ett kinesiskt strandlandskap, palmerna på servitrisens målade naglar – blir levande och kommer närmare. *Time and a Half* refererar till "spöken" från en annan plats, en ursprungsplats som i olika grader av förflyttning har gjorts till något artificiellt. I den kinesiska restaurangens falska exotism finns anspelningar, utan att de är uttalat definierade, till arbetets verklighet, hopp, splittring och påtvingade roller som ekonomisk migration medför.

Time and a Half, 2003

Enkanalsvideo

Längd 3,40 min

Courtesy Nicole Klagsbrun Gallery, New York;

Andrea Rosen Gallery, New York

Julie

Filmen *Julie* visar en ung kvinna som springer genom ett snöigt landskap iklädd sportkläder och en ovanlig klarröd hjälmliknande mössa och ögonlapp. Kvinnan tycks oberörd av kylan och börjar plötsligt gå på händer istället. Med sin bara hud direkt mot den frusna marken tycks hennes annorlunda promenad pågå i en plågsam evighet. Kvinnan går inte bara på händer, hon gör det dessutom baklänges.

Hon utstrålar, genom sina handlingar, en speciell sorts självständighet och glädje. Genom hennes övertygande vitalitet blir snön inte längre en utmaning för hennes bara händer, utan deras naturliga miljö. Medan kameran vrider sig tillsammans med kvinnan rör vi oss med henne, upp och ner, så att vår värld blir omvänd. Det som är svårt ser enkelt ut, och det som måste vara plågsamt uppnås med lätthet och elegans. Filmen skildrar en nästan överdriven kraft av trots och styrka; den är på samma gång uppfriskande och känns igen som den universella styrkan och beslutsamheten som krävs för att arbeta mot strömmen inom dominerande system och maktstrukturer.

Julie, 2003

Enkanalsvideo

Längd 3,30 min

Courtesy Nicole Klagsbrun Gallery, New York;

Andrea Rosen Gallery, New York

Mary's Cherries

Fabriken produktionslinje i *Mary's Cherries* består av en struktur med tre små rum placerade ovanpå varandra. I varje utrymme finns en kvinnlig arbetare som står i förbindelse med de andra två genom ett primitivt system av hål och rör. Kvinnorna är klädda i snabbmatsrestaurangernas färgglada arbetsuniformer, med sina namn Mary, Barbara och Rose karaktäristiskt broderade och påsydda. Tillsammans tillverkar de maraschinokörsbär på det mest häpnadsväckande sätt. Marys snabbväxande röda naglar är en av huvudingredienserna. Under tiden de klipps av, krossas, rullas och passerar mellan kvinnorna ner genom de tre våningarna förvandlas de gradvis till blanka och ätbara cocktailkörsbär.

Kvinnorna är noggrant sminkade och stundvis samlade, samtidigt som de formligen sprängs av undertryckt sensualitet. Ibland verkar de målmedvetna och fulla av energi, ibland uttråkade och bortkopplade. Det finns ett tydligt intresse för det billiga och kitschiga här; kameran uppehåller sig vid varje textur och färg, den dröjer vid kvinnornas kroppar som fysiska enheter som upptar ett sensuellt laddat rum inom produktionsstrukturen. Arbetets värde görs till något komplext medan det mänskliga inslaget blir både mer absurt och mer "verkligt". Atmosfären i denna produktionslinje är inte främmande, utan intim och igenkännbar, eftersom den mänskliga aspekten av produktionsstrukturer som sådana blir mycket mer betydelsefull än den tillverkade produkten.

Mary's Cherries, 2004

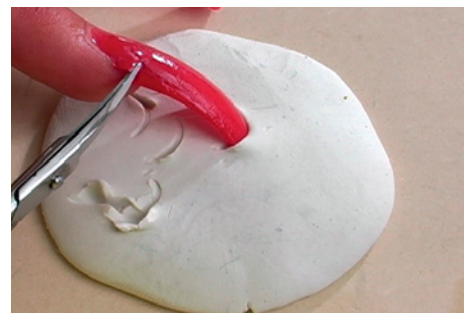
Installation med enkanalsvideo

Längd 5,50 min

Varierande dimensioner

Courtesy Nicole Klagsbrun Gallery, New York;

Andrea Rosen Gallery, New York

Mary Boone with Cube

Detta fotografi föreställer den framstående New York-baserade galleristen Mary Boone som visar en kub gjord av salladsblad, rosa smink och en brun geléliknande substans. Som en del av den större filminstallationen *Squeeze* från 2010 (visas på nedervåningen), där den mystiska tillverkningen av denna kub kan ses, refererar Mika Rottenberg till konstverkets roll som kommersiellt föremål.

I ett dokument som visas i utställningen en trappa ner tillsammans med filmen framkommer det att kuben finns på Caymanöarna, där den nu framhålls som ett "objekt som ska magasineras i evighet". Konstverket, d.v.s. själva kuben, kan man inte längre se eller få tillgång till. Det kan dock förvärfas, eftersom det har delats in i sju aktieandelar som kan köpas av privata samlare och museer. Genom att bjuda in köparen att förvärva en andel i ett oåtkomligt, oattraktivt och troligtvis förgängligt föremål leker Rottenberg med etablerade föreställningar om vad ett konstföremål kan eller bör vara. Hon tar inte bara bort dess status som ett värdeföremål i sig, utan låter också medvetet dess symboliska värde vackla på gränsen till det absurda. Idén om ett konstverks värde som produkt – både objekt och idé – blir på detta sätt både betonat och förnekad på ett paradoxalt vis.

Mary Boone with Cube, 2010

Digital C-print (del av *Squeeze*)

162,6 x 91,4 cm

Courtesy Nicole Klagsbrun Gallery, New York;

Andrea Rosen Gallery, New York

Squeeze

I *Squeeze* utvidgas Mika Rottenbergs konstruerade scenarier till att inkludera även dokumentärfilmens attribut. Filmen är inspelad på ett fält med isbergssallad i Arizona, USA, och på en gummiplantage i Kerala, Indien – såväl som i en av konstnären skapad fabriksliknande miljö. Hon skapar ett nytt logiktrotsande avsteg som tycks binda samman de olika delarna av världen genom mystiska hål i marken. I visuellt engagerande scener vävs platser som kulturellt och geografiskt befinner sig på avstånd från varandra noggrant samman, direkt förbundna via arbete och produktion.

En storvuxen kvinna avger en mystisk energi som verkar ge hela processen bränsle. Det bokstavliga sammanpressandet av en annan kvinna resulterar i tillverkningen av rosa smink. Blandat med mosad isbergssallad och gummi komprimeras allt till en rätt gräslig kub. I den fabriksliknande produktionslinjen sticker tungor, läppar och rumpor ut från olika hål i väggen; de sprayas och får tillsyn med jämna mellanrum. Händerna och armarna på avlägsna lantbrukare sträcker sig in i fabriken och får massage av en grupp asiatiska kvinnor. En tjänsteekonomi servas, alla är beroende av alla. Filmen adresserar den allmänmänskliga drivkraft som ligger till grund för vår globala ekonomi.

Läs mer på föregående uppslag om fotografiet som är del av installationen *Squeeze*.

Squeeze, 2010

Installation med enkanalsvideo och digital C-print (se föregående uppslag)

Längd 20 min

Varierande dimensioner

Courtesy Nicole Klagsbrun Gallery, New York;

Andrea Rosen Gallery, New York

Tsss

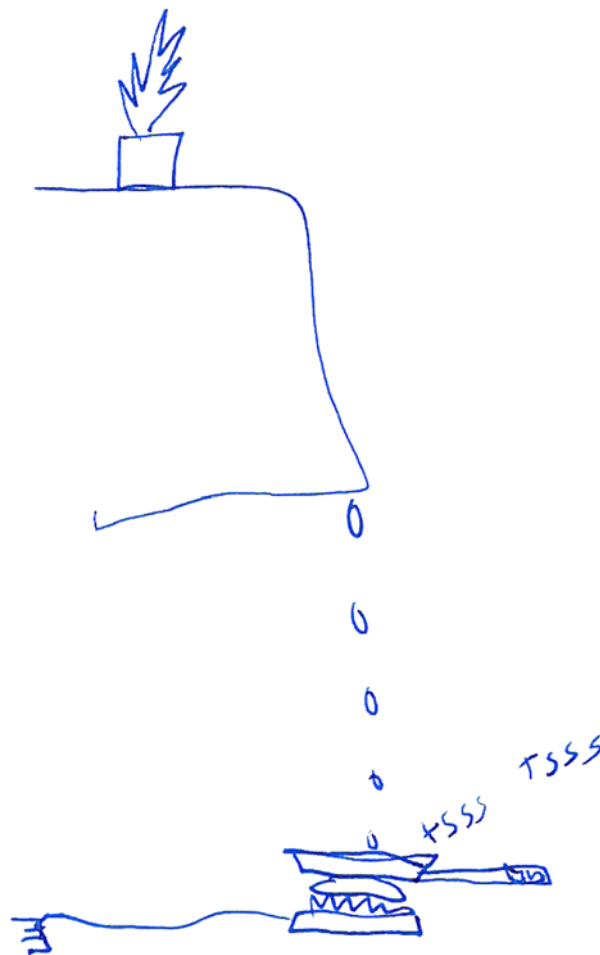
Som del av verket *Squeeze* sitter ett luftkonditioneringsaggregat på filmrummets yttervägg med en liten planta på. Det är en referens till en apparat som i filmen kan ses kyla luften i den fabriksliknande struktur som är navet för en ytterst besynnerlig produktionsprocess. Det är karakteristiskt för Mika Rottenberg att just låta detaljer från filmerna bli del av den arkitektoniska installationen i utställningsrummet för att förstärka upplevelsen.

När man närmar sig *Squeeze* såsom det är installerat på Magasin 3 hörs ett lätt fräsande ljud. Små droppar kondensvatten läcker från aggregatet ner i en het stekpanna på en värmeplatta – "tsss, tsss... tsss". Dropparna når knappt stekytan innan de som i en hastig dans fräser till och dunstar bort. För utställningen i Stockholm har Mika Rottenberg skruvat till en detalj i en av hennes installationer och samtidigt skapat ett helt nytt verk som i framtiden även kan ställas ut separat och åtskilt från *Squeeze*.

Mika Rottenberg börjar ofta sin arbetsprocess med att fastna för ett ljud, en lukt, en smak. Hon vill nå bortom enbart det visuella och ge de mer abstrakta sinnesupplevelsorna form. Hon bygger historier kring ofta ovidkommande förnimmelser som vi och våra kroppar endast registrerar undermedvetet. Hennes intresse för ljud, det taktila, det kroppsliga manifesteras även i valet av titlar vilka till stor del rimmar på varandra. Hur vi formar läppar och tunga för att uttala orden, hur de känns i munnen, hur de låter – allt blir del av en helhetsupplevelse i Mika Rottenbergs värld av fantastiska berättelser.

Tsss, 2013

Aggregat för luftkonditionering, planta, värmeplatta, stekpanna, vatten
Courtesy Nicole Klagsbrun Gallery, New York;
Andrea Rosen Gallery, New York
Skiss: Mika Rottenberg, november 2012

Texture 1–6

För utställningen på Magasin 3 har Mika Rottenberg skapat en grupp om sex skulpturer. Det är första gången hon arbetar rent objektbaserat, utan rörlig bild som del av helheten, och innebär en ny riktning. Skulpturerna ter sig som om man ryckt loss väggstycken från hennes filmkulisser och ställt dem mot väggen. I realiteten är det avgjutningar i plast av den sortens grova väggstrukturer i gips som ofta förekommer i hennes filmer.

Texturer är viktiga inslag i alla Mika Rottenbergs filminstallationer. Hon reagerar på sin omgivning med större fokus på hur något känns fysiskt eller låter än på det visuella. Att uppleva hennes verk innebär ofta att man får ta del av hur ett ytmaterial påverkar ett annat; ljudet när en mjuk degklump dunsar mot en tunn träbit, skramlandet av enkla maskiner, ingredienser som pressas samman i processen att bli kommersiella produkter. Billig estetik och det vardagliga är återkommande och underliggande teman i Rottenbergs arbete. I form av skulpturala objekt ges dessa texturer ny innebörd men behåller samtidigt en del av associationerna till lågprisprodukter och det provisoriska. Rottenberg finslipar sitt pågående intresse för hur man uppfattar, känner, ignorerar och lever med dagliga texturer. Som fristående paneler med egna distinkta texturer tränger dessa strukturer utanför gränsen till det vardagliga och börjar hävda sig som estetiska objekt. Det demokratiska och det vardagliga – det som anses ha en särskild funktion utöver att bara ”smälta in” – har gjorts till något framstående och anmärkningsvärt.

Texture 1–6, 2013

Resinplast, akrylfärg

Varierande dimensioner

Courtesy Nicole Klagsbrun Gallery, New York;

Andrea Rosen Gallery, New York

Bild: Detalj av skulpturpar. Foto: Jessica Eckert

Cheese

Verket *Cheese* är löst baserat på den sanna historien om de sju systrarna Sutherland, som i slutet av 1800-talet i New York tillverkade och sålde sin egen hårprodukt, The Lucky Number 7 – Seven Sutherland Sisters Hair Grower. Systrarna var kända för sina extremt långa hår, som de hävdade var ett resultat av deras egen upptäckt och hemliga preparat. Men en artikel från *Leisure Magazine* 1968 avslöjar att "kvinnorna uppvisade en sammanlagd hårväxt om 35 fot, 10 inches (nästan 11 meter), som helt tillskrevs ingredienserna i deras mirakelupptäckt, en hemlighet som senare analyserades som alkohol, regnvatten och matfärgämnen".

Med berättelsen om de affärssinnade Sutherland-systrarna som utgångspunkt har Mika Rottenberg skapat en installation som består av sex projektioner inrymda i en spretig träkonstruktion. I filmens fiktion bor sex långhåriga systrar tillsammans i en fallfärdig lada där de tillverkar ost, inte bara från mjölk från deras getter, utan också genom olika mystiska ritualer som involverar deras hår. Filmen visar noggrann tvätt, borstning och styling av hår, en process så mödosam att systarna måste bistå varandra. I de märkliga, sagoliknande scener som utspelas i denna film verkar kvinnornas hela existens kretsas kring uppgiften att frambesvärja övernaturliga krafter för att tillverka ett enda och oansenligt konsumtionsföremål – en bit helt vanlig hårdost.

Cheese, 2008

Installation med flerkanalsvideo
Varierande dimensioner
Courtesy Julia Stoschek Foundation e.v., Düsseldorf

Sneeze

Inspirerad av Thomas Edisons rörelsestudie *Kinetoscopic Record of a Sneeze* (1894), en av de första filmerna som någonsin har gjorts, visar filmen *Sneeze* tre män med överdrivet stora näsor som inte tycks kunna sluta nysa. Allteftersom deras nysningar intensifieras i styrka börjar levande kaniner och köttstycken dyka upp, som om de blir utnysta ur männens näsor. Männen sitter i en glest möblerad miljö och verkar stå under observation. Filmen fokuserar på nysningens intensiva kroppslighet, på hur den byggs upp genom kroppsliga spänningar och slutligen släpps ut, bara för att cykeln spänning-lättnad ska börja på nytt.

Medan männen nyser ut djur, kött och glödlampor verkar de mer än något annat skämmas för sin brist på kontroll. Deras komiskt överdimensionerade näsor och målade tånaglar verkar inte stämma överens med deras kostymer och kroppsbehåring. Dessa män presenteras som olyckliga offer för sina egna kroppar. Genom att visa sårbarhet kopplad till själva kroppen och dess intima processer börjar männen ockupera ett område som traditionellt har tillskrivits kvinnor. Naglar som skrapar mot golvet, högljudda nysningar och dunsen när varje kanin eller stycke kött landar på bordet – ekar i våra egna kroppar medan vi tittar och lyssnar. Männen framför oss är fångade i en ond tvångscirkel och vi dras med i deras kamp mot den fysiska kraften och avsaknad av kontroll över sina kroppar.

Sneeze, 2012

Enkanalsvideo

Längd 3,02 min

Courtesy Nicole Klagsbrun Gallery, New York;

Andrea Rosen Gallery, New York

Biografi

Mika Rottenberg är född 1976 i Buenos Aires, Argentina. Hon är upp-
vuxen och utbildad i Israel. För tio år sedan flyttade hon till New York,
USA, där hon nu bor och arbetar. Hennes verk visades senast på
Nottingham Contemporary och FRAC Languedoc-Roussillon, Montpel-
lier (2012), M-Museum Leuven, Belgien (2011), De Appel, Amsterdam
(2011), och San Francisco Museum of Modern Art (2010). Mika
Rottenberg var representerad på Whitneybiennalen, New York (2008),
och har även ställts ut på Guggenheim Bilbao, Spanien (2008), och
Tate Modern, London (2007). Under 2005 ställdes verk av henne ut
på MoMA PS 1, New York, och som del av utställningen *Uncertain
States of America* (2006), som visades på Astrup Fearnley Museet,
Oslo; Serpentine Gallery, London, och Bard College Center of Curato-
rial Studies, Annandale-on-Hudson, New York, samt andra institutio-
ner i Europa och Asien.

Hennes verk finns representerade i museisamlingar såsom Astrup
Fearnley Museet, Oslo (NO); Fonds régional d'art contemporain
(FRAC), Languedoc-Roussillon (FR); The Solomon R. Guggenheim
Foundation (USA); La Maison Rouge, Paris (FR); Museum of Modern
Art, New York (USA); Julia Stoschek Foundation, Düsseldorf (DE), och
San Francisco Museum of Modern Art (USA).

Bild till höger samt sid 2:

Texture 1-6, 2013 (detalj)

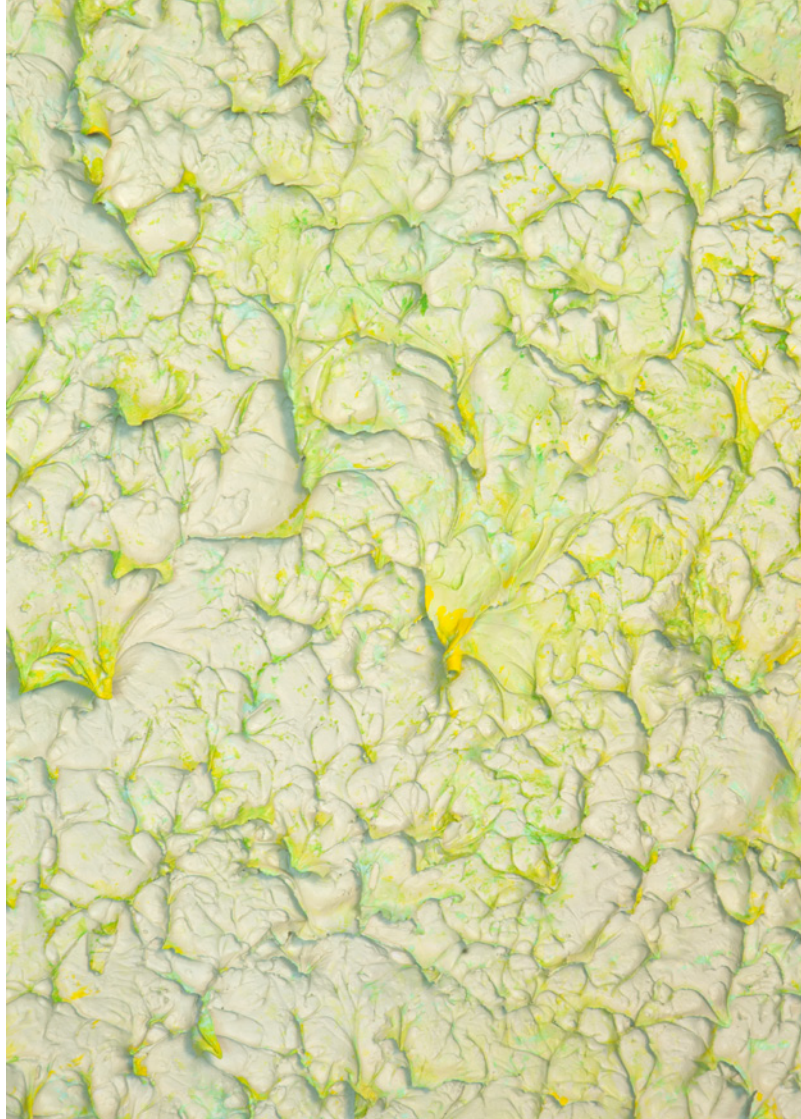
Resinplast, akrylfärg

Varierande dimensioner

Courtesy Nicole Klagsbrun Gallery, New York;

Andrea Rosen Gallery, New York

Foto: Jessica Eckert

Kolofon

Utställningens curator: Tessa Praun

Med assistans av: Nina Øverli

Museichef: David Neuman

Biträdande chef/Chefsintendent: Richard Julin

Intendent: Tessa Praun

Intendent program och pedagogik: Sara Källström, Liv Stoltz (vik.)

Assisterande intendent: Nina Øverli

Registrator/Assisterande intendent

(forskning samlngen): Bronwyn Griffith

Kommunikationsansvarig: Lisa Boström

Administrativ chef: Tove Schalin

Administratör: Erika Magnusson

Assistent till David Neuman: Katja Finkel

Chefstekniker: Christopher Garney (utställningar),

Thomas Nordin (samlngen)

Tekniker: Tony Axelsson, Peter Wiklund

Tekniska assistenter: Lars Hedelin, Björn Kjelltoft,

Disa Krosness, Lisa Källsen, Jonatan Lennman, Elin Magnusson,

Lukas Nystrand von Unge, Cristoffer Reschke

Grafisk form: Sandra Praun, Designstudio S

Texter: Nina Øverli, Tessa Praun

©2013 Magasin 3 Stockholm Konsthall

Översättningar: Astrid Trotzig, Gabriella Berggren

Bilder: ©Mika Rottenberg. Alla bilder courtesy Nicole Klagsbrun Gallery, New York; Andrea Rosen Gallery, New York.

Samtliga bilder är stillbilder från verken, om inget annat anges.

Får ej reproduceras utan tillstånd.

Tryck: Vitt Grafiska, Stockholm 2013

Mika Rottenberg representeras av Nicole Klagsbrun Gallery, New York;

Andrea Rosen Gallery, New York; och Galerie Laurent Godin, Paris.

Intervjufilmer & digitalt läsrum

Se intervjufilmer med tre av de kvinnor som Mika Rottenberg engagerat för sina verk. De finns att se i entrén och biblioteket, samt i läsrummet på vår hemsida. Där kan man fördjupa sig ytterligare i utställningen och konstnärskapet genom artiklar, bilder från utställningsprocessen och intervjuer.

www.magasin3.com/mikarottenberg

VÅREN 2013

Mika Rottenberg – Sneeze to Squeeze

8 februari – 2 juni 2013

Curator: Tessa Praun

Chris Burden

En solopresentation från samlingen

22 september 2012 – 2 juni 2013

Curator: Tessa Praun

Something Turned Into a Thing

En grupputställning från samlingen

22 september 2012 – 2 juni 2013

Curator: Tessa Praun

ÖPPETTIDER & INTRÄDE

Tor kl 11–19, fre–sön kl 11–17 under säsong.

Inträde 60/40 kr (inkluderar ett säsongskort). Under 20 år fri entré.

GUIDADE VISNINGAR & PROGRAM

Varje lördag kl 14 bjuder vi på en guidad visning av utställningarna. Vi erbjuder även familjevisningar och föreläsningar. Se hemsidan för aktuella datum.

AUDIOGUIDE & BIBLIOTEK

Audioguide finns att låna gratis till utvalda utställningar. Tidigare program-punkter finns också att ladda ner som podcasts från hemsidan. I referens-biblioteket finns vår unika samling litteratur med fokus på aktuella och tidigare utställningar samt konstnärskap i samlingen.

ADRESS & KONTAKT

Magasin 3 Stockholm Konsthall, Frihamnsgatan 28, 115 56 Stockholm

Tel 08-545 680 40, www.magasin3.com

Buss 1 eller 76 till Frihamnen

Magasin 3 är en fristående kulturinstitution vars huvudmannaskap är den privatägda koncernen Proventus AB.

MAGASIN 3

HARD TO FIND. EASY TO LOVE.